

VÁŽENÍ DIVADELNÍ PŘÁTELÉ,

nestává se často, abychom mohli v naší zemi uvést světovou premiéru díla, za kterým stojí jeden z největších současných světových hitmakerů. Když mě oslovila berlínská autorská agentura Gallissas, abych se blíže seznámil s hudbou Ralpa Siegela a zvěděl, jestli bych nechtěl napsat scénář k novému muzikálu, který by vznikl právě s použitím jeho kompozic a písní, požádal jsem je, aby mi tedy zkompletovali jeho dílo, že si ho poslechnu, zvěším a rozhodnu se. Docela je to pobavilo. Ralph totiž za svůj život napsal dva tisíce písní...! Dramaturgové z agentury mi udělali jakýsi předvýběr, který čítal na 80 skladeb, a já se začal vposlouchávat do jeho hudby. Nakonec jsem kolem jedné z písní začal psát příběh o slepém kytaristovi a zpěváku Johnnym Blue, o jeho talentu, o jeho „kšeftu“ s ďáblem, o jeho lásce. Psal jsem samozřejmě česky, a když jsem dopsal, text přeložený do němčiny jsem poslal do Berlína a odtamtud scénář putoval za Ralphem do Mnichova, kde bydlí. Byl nadšen, a tak jsme si smluvili naši první schůzku u něho doma. Samozřejmě jsem byl zvědavý na člověka, kterého jsem velmi blíže poznal, aniž bych ho kdy zatím potkal, přes jeho hudbu, kterou mimo jiné interpretovala třeba taková Mireille Mathieu... A tak jsem se poprvé setkal s energií nabitou bytostí, která mě uvítala mohutným obětím a spoustou nádherných slov o našem divadle. (Čert ví, kdo ho brífoval...) Rychle jsme se pak dostali k povídání si o nové inscenaci a všechno šlo až překvapivě hladce, dokud jsme nezačali řešit obsazení funkce, na které bude v následující přípravě díla velice záležet – osobu aranžéra. Vždyť skladby, které jsem pro muzikál zvolil, a je jich celkem 36, vznikaly v průběhu více než třiceti let a každá z nich měla logicky své specifické, své době odpovídající hudební aranžmá. A oba jsme přece chtěli, abychom na jevišti uvedli současný příběh se současnou hudbou, kterou musí logicky připravit někdo, kdo své profesi navysost rozumí, kdo má kromě mimořádného talentu i obrovské zkušenosti, zná Ralphovu hudbu, ztotožní se s mým příběhem i se způsobem, jakým ho zamýšlím inscenovat. Ralph nabízel špičkové aranžéry z newyorské Broadwaye nebo londýnského West Endu, hlavních měst muzikálových produkcí, a já zase mluvil o české, respektive moravské múzičnosti a schopnostech kolegů v mém brněnském okolí.

Onu nesmírně náročnou, objemnou a citlivou práci jsem po různých peripetiích nakonec svěřil hudebnímu skladateli a dirigentu našeho divadla Karlu Cónovi, který vše, co napsal s orchestrem a zpěváky, i nastudoval. Čtrnáct dnů před premiérou jsme zrealizovali orchestrální zkoušku, kdy jsme dílo poprvé kompletně zahráli a přezpívali. Ralph byl ten den poprvé v našem divadle a my všichni, muzikanti, herci a další kolegové z divadla jsme sledovali muže, který se nebránil skrývat ani nadšení ani dojetí, který objímal jednotlivé zpěváky a mnohokrát i Karla Cóna, jemuž nakonec přede všemi řekl, že by se od něho měli učit všichni hudební aranžéři na celém světě...

Právě díky umění Karla Cóna se náš Johnny Blue „oděl“ do současnosti. Vždyť v tom tkví taky jedna z hlavních zásad našeho divadla – uvádění původních, originálních inscenací, které současným jazykem rozmlouvají se svým divákem. Jsou totiž na světě i taková divadla, která stále dokola nasazují pár titulů v kalkulu, že na hudbu jejich autorů přijdou diváci podobně, jako se chodí do muzea na slavné a populární exponáty. Živé a skutečně současné divadlo má však za svou zásadní povinnost uvádění děl, která vznikají z oné éterické hmoty, která nás obklopuje právě nyní. A v písních Ralpa jsem našel tolik vzácných melodií, které přesně odpovídají nárokům na dramatické dílo, jež zpívá na dechu současnosti, a byla by, jak říkává moje maminka, „věčná škoda“, kdyby se Ralphova hudba neobjevila ve své scénické – divadelní podobě dnes a tady. ...a představte si – poprvé právě u nás v Brně!

Na shledanou u nás v divadle, a nejen na představení „Johnny Blue“, se s vámi za všechny své kolegy těší

Stanislav Moša, ředitel MdB

DOKOŘÁN

**DUBEN
2015**
CENA 25,- Kč

HERCI VE VILE TUGENDHAT

foto: jef Kraoohvil

B | R | N | O |

STATUTÁRNÍ MĚSTO BRNO
FINANČNĚ PODPORUJE
MĚSTSKÉ DIVADLO BRNO,
PŘÍSPĚVKOVOU ORGANIZACI

MINISTERSTVO
KULTURY

PARTNEŘI DIVADLA

CARent

Mercedes-Benz

HOŠEK MOTOR

GRADIOR TECH

*„Vždycky se nám zdá lepší to,
co nemůžeme dostat,
než to, co už máme.
V tom spočívá romantika
a idiotství lidského života.“*

Erich Maria Remarque
(vlastním jménem
Erich Paul Remark,
22. června 1898, Osnabrück –
25. září 1970, Locarno)
německý spisovatel a dramatik

Matthieu Delaporte
Alexandre de La Patellière

JMÉNO

režie Petr Gazdík

14. a 15. BŘEZNA 2015

PREMIÉRA NA ČINOHERNÍ SCĚNĚ

foto: jgf Kratochvíl

A close-up portrait of Stanislav Moša, a middle-aged man with short grey hair, a mustache, and glasses. He is wearing a dark sweater over a light blue and white striped collared shirt. He is smiling slightly and looking towards the camera. A red banner is overlaid on the bottom left of the image, containing the text 'V OSLNĚNÍ' and 'Stanislav MOŠA' in white.

V OSLNĚNÍ

Stanislav MOŠA

Možná první sluneční paprsky za oknem nebo vidina svobody vylákaly cvrčka z úkrytu. Chameleon Ferda z vedlejší kanceláře si pro něj ale určité přijde. Zatím ale cvrček v „ředitelně“ v klidu koncertuje a dodává našemu rozhovoru s šéfem Městského divadla Brno Stanislavem Mošou středomořskou atmosféru. V divadle zkrátka není o nevšední setkání nouze.

Dnes jste se vrátil z Berlína. Jak na vás to město působí?

Nádherně! Po čase, kdy byl rozdělený, je dnes kulturně, umělecky i jinak jedno z nejvíce se rozvíjejících evropských měst. Docela hodně mladých lidí i z Brna říká, že chtějí žít právě v Berlíně.

Předpokládám, že jste tam byl pracovně.

Jezdím do Berlína docela často, máme tam spřátelenou agenturu, která nám zprostředkovává nové tituly z celého světa. Díky ní jsme uvedli nebo uvedeme například muzikály *Flashdance*, *DUCH* nebo *TITANIC*.

Pro vaši scénu jste nedávno režíroval hru Skleněný pokoj, adaptaci románu inspirovaného dramatickými osudy rodiny Tugendhatových a jejich domu. Zaujal vás spíš příběh rodiny nebo máte vztah

i k vile a funkcionalismu?

Jsem vášnivý čtenář a na Mawerově románu mě fascinovalo, že je autor skvělým vypravěčem, napsal stejně tak mimořádný příběh jako i moudrý. Považují ho za výjimečného pokračovatele díla Milana Kundery. U *Skleněného pokoje*, byť je „hlavní postavou“ vila Tugendhat, mě více fascinoval příběh než prostředí, ve kterém se odehrává. Mezi rodinou a spisovatelem sice panuje napětí, ale myslím si, že kdyby Tugendhatovi přišli na naše představení, budou poctěni. Když se člověk zaobírá historií vily, zůstává tiše stát v pokoře vůči tomu, co rodina dokázala, co Mies van der Rohe na jejich objednávku vytvořil. Je to unikátní dílo. Ovšem román Simona Mawera je především fikcí a ne historickou kronikou.

Další novinkou je komedie Jméno, která těžší z bonmotu, že s lidmi je to jako s knihami: mít je doma ještě neznamená mít je přečtené. Kdybychom to vztáhli na hry v Městském divadle Brno, překvapila vás některá, bylo v ní více nebo méně, než byste čekal?

Stala se mi poměrně dávno zvláštní věc. Po revoluci jsem si říkal, že konečně přišel čas, abych uvedl na

jeviště Alberta Camuse. Předpokládal jsem, že mě jedna z jeho her zaujme stejně nebo ještě více, než když jsem ji před lety četl poprvé. Novým čtením jsem však byl překvapivě zklamán, jak je to naivní a myšlenkově jednoduché. Nechci se rozhodně dotknout jeho tvorby, která mě kdysi utvářela, ale ta hra se už pro mě v tomto čase na jeviště nehodila. I když existují samozřejmě autoři, kteří se vymykají závislosti na tom kterém čase. Čechov jako by psal svoje hry včera, stejně tak Shakespeare, Aristofanes a někteří další.

Čím to je?

Netuším. Kdybychom si dlouho povídali, možná bychom na něco přišli. Třeba ještě nastane čas, kdy bude Camus znovu aktuální.

Před dvěma lety měl premiéru druhý díl Osudové trilogie, Peklo – Očistec – Ráj, volně související s Dantovou básní. Na závěr diváci zatím čekají, připravujete ho?

Zdenek Merta mi odevzdal 12 hudebních skladeb, a až budu mít po premiéře *Johnnyho Blue*, mám připravené autorské období jenom pro *Ráj*. Zrovna včera jsem si v letadle mapoval ten půlrok, který mám před sebou, abych mohl třeba na podzim Zdenkovi předat první verzi scénáře. Ale než se to opravdu narodí, uběhne ještě rok dva.

*V mezidobí jste sáhl po jiné známé látce, faustovském tématu. Zmínovaný muzikál *Johnny Blue* vy-*

práví příběh slepého umělce, který za dar vidění upíše duši ďáblu a stane se hvězdou velkého šoubyznisu. Není to téma mnoha adaptacemi už poněkud vyčerpané?

Faust je nekonečné téma. Zpracovával se před geniálním dílem J. W. Goetheho a o souboji s ďáblem v sobě, v lidské bytosti se bude psát, co bude člověk člověkem. A naše inscenace je z gruntu originální. Znamení slepý zpěvák a kytarista Johnny, když od ďábla získá zrak, vidí sice všechno to vnější, ale zároveň ztratí schopnost vidět ty podstatné věci, které se mnohdy ukrývají pod povrchem. Lidská bytost je vybavena úžasným množstvím zcela specifických a přitom vždy skvělých, neboť jedinečných možností, jak nádherně prožít svůj život – jinak se to dá říct taky takto: „Lidi nejsou razítka a život každému z nich nabízí nekonečné množství nádherných zážitků.“ Co je však na každé lidské bytosti vskutku boží, je dar fascinace z našich bližních. Býváme fascinováni láskou k nim, jsme fascinováni jejich vzděláním, jejich obratností, šikovností, jejich vnitřní i vnější krásou, jejich obětavostí, jejich uměním. A to všechno od věků vítězí v pohádkách při soubojích dobra se zlem. Pohádka jako metafora našich lidských osudů... Ďábel jako naše věčná personifikace různých „svodů života“, jež žádnou fascinaci vůči bližním nenabízí. Ďábel nám závidí to, co nemá, a náhradou za to nám po-

nouká sebestřednost, sebelásku, nenávisť, pomstychtivost, zaslepenost, opovrhování jinými a hloupost. A tak nad tím vším, chcete-li nad ďáblem, musí vždy zvítězit někdy láska, jindy chytrost, nebo kumšt a velmi často taky báječná hudba!

Jak dluho jste brů psal?

První signály, že by Ralph Siegel (*autor hudby* –

bili lidé, jako například jedna nejmenovaná herečka, která 15 let nestála na jevišti, a přesto byla nevyhovitelná. Umělecký šéf je jako malíř, který má na paletě určité barvy, jimiž chce malovat svůj obraz. Když nemá žlutou a chce malovat obraz s převládající žlutou, nemůže přece tvořit podle svých představ. Umělecký šéf si vybírá barvy a musí

pozn. red.) stál o to, abych napsal scénář s jeho hudbou, přišly na podzim 2013. Hudba byla hotová a ve vymýšlení příběhu jsem byl zcela svobodný. Dílo bylo dokončeno v červnu 2014. Byla to tedy poměrně rychlá, zato ale intenzivní práce. Některé hry jsou hotové rychle, o Shakespearovi se říká, že své hry psal 14 dnů, maximálně tři týdny.

Jestli to ovšem není jen legenda...

Myslím, že ne. Vyprávěl jsem si o tom s Pavlem Kohoutem, říkal, že své nejlepší hry napsal za týden. Všechno, co mu trvalo déle, prý nestálo za nic.

Váš soubor staví na osvědčených tvářích, které jsou v angažmá dlouhá léta, ale nebojíte se i nových talentů. Jaký poměr zvolit, aby nevznikl výbušný kotel a soubor si sedl?

Hezky jste to nazvala kotlem, protože tady se opravdu vaří, peče, smaží spousta věcí dohromady, a to se spoustou silných individualit. Zásadním prvním předpokladem je maximální profesionalita. Mojí první podmínkou, abych v roce 1990 nastoupil do funkce uměleckého šéfa, bylo, že mi všichni členové uměleckého souboru podepíší jednoleté smlouvy. Kdyby to neudělali, šéfem bych se nestal. Neumím si představit, že by v mém souboru půso-

je skládat do harmonického vztahu, který odpovídá především jeho představám. Je to jeho právo. A předpokladem druhým je: aby lidé mohli spolupracovat, musí si jeden druhého vážit. A vážit si ho může proto, že ví, že kolega odvádí maximální výkon a že se jedná i o člověka, který má zároveň vysoké morální, mravní a etické zásady. S výstnou profesionalitou souvisí i schopnost týmové práce ve velkém kolektivu. Což je asi základ toho, proč se nám tu daří, proč za námi diváci přicházejí, týmová práce je u nás podporována ze dvou zdrojů – z maximální profesionality a ze schopnosti každého naše prostředí lidsky harmonizovat.

Kromě slavných muzikálů a konverzačních komedií vaše divadlo uvádí i hry pro náročnějšího diváka od Gogola nebo Čechova a také původní tvorbu. Podle čeho si hry vybíráte? Podle skladby vašeho ansámblu? Nebo si herce rolím „přízpůsobíte“?

Je to různé. Když mě třeba Jirka Josek upozornil na to, že v Londýně měla premiéru podle jeho názoru senzační nová hra *Podivný případ se psem*, přečetl jsem si ji a hned jsem věděl, že ji můžeme nasadit, protože máme v souboru Vojtu Blahutu. Když čtu

nové hry, vždy je čtu s představou konkrétních herců. Ale musím taky říct, že to při rozhodování o nasazení na repertoár nerozhoduje. Že bych nasadil hru jen proto, aby si v ní mohl někdo zahrát. Mnohem důležitější pro výběr hry je fakt, že autor dokáže s diváky hovořit skrze svou, potažmo jejich sebereflexi. Že imperativně nezdvihá prst, aby jim předložil provokativní studii našeho zdemoralizovaného světa, a vy, diváci, se v tom poznejte, protože vy jste vinní tím, jak je svět zbláčený. Mám rád třeba Karla Steigerwalda, který se cítí být spoluvinný za „špinavý“ svět a nevyčleňuje se z něj. Sebereflexi pak očekávám i od realizačního týmu a herců, a pokud se to podaří, odehraje se ona vzácná sebereflexe i v sále, u samotných diváků.

Jste divadelní režisér. Nelákal by vás, podobně jako třeba Miroslava Krobota, donedávna uměleckého šéfa Dejvického divadla, i film? Sebraný tým byste stejně jako on měl...

Několikrát jsem dostal nabídky z televize a filmu, ale vím, že to není moje médium. Mám tolik práce v divadle, že bych se do toho tak jiného světa bál vstoupit. Je to úplně jiný „druh sportu“.

Miroslavu Krobotovi se to ale soudě podle oblasů povedlo.

Mirek je nesmírně skromný, šikovný člověk, který to znamenitě zvládl. A jako báječný filmový herec měl možnost k filmovému řemeslu více přičichnout. Já jsem sice udělal několik televizních záznamů, ale bez profesionálů kolem sebe bych ani toho nebyl schopen.

Hrál jste někdy?

Ale ano, hrál jsem v různých televizních inscenacích, ale hlavně na divadle. Už dávno jsem si to však zakázal. Hlavně proto, že jsem si při záskocích za nemocné kolegy pletl levou a pravou a při představení jsem se po jevišti pohyboval opačným směrem, protože jsem to měl jako režisér zapamatované jinak. (*smích*) Říkal jsem si, že bych se nechal obsadit, až bude divadlu zle. Vsadím na to, že se diváci přijdou podívat, jak mi to jde.

Divadlo Járy Cimrmana udělalo díru do světa s herci, nebyl by to tedy první pokus.

Ale já jsem vystudovaný herec. Kdo chtěl v době, kdy jsem končil studia na gymnáziu, studovat režii, musel mít tříletou praxi v oboru. A tak jsem po maturitě na gymnáziu nastoupil na konzervatoř a vystudoval tam činoherní herectví. Dodnes mi to v mé hlavní profesi velmi pomáhá.

Městské divadlo představilo dramaturgický plán

pro příští sezónu, v němž počítá s menším množstvím premiér. Dlouhodobě bojujete za změnu financování regionálních divadel, jimž by nemělo přispívat jen město, ale i kraj a stát. Znamená to, že jste boj vzdal?

Vůbec ne. Naše rozhodnutí nesouvisí s penězi, které získáváme z veřejných zdrojů. Snižujeme počet premiér proto, že nejsme schopni dostat požadavkům našich diváků. Po některých titulech je obrovský převis poptávky. Když jsme nasadili *Podivný případ se psem*, počítali jsme, že najde své obecní. Ale hra se stala evergreenem, je vyprodaná dlouho dopředu. Stejně jako Gogolovy *Mrtvé duše*, přičemž to taky na první pohled není titul, po kterém by měl být velký divácký hlad. Nečekal jsem, že obrovský zájem vzbudí i *Skleněný pokoj*, na každém představení sedí 40, 60 lidí na schodech. Co se týče kooperativního financování, 23. března proběhlo v Senátu veřejné slyšení o tom, v jakém stavu se tento proces nachází, v jakém stavu je příprava zákona o veřejnoprávní instituci. Ten by měl umožnit, aby tíha dotování institucí, které realizují živé umění, neležela na bedrech jen jedné obce. Brno je na tom navíc ze všech obcí v ČR nejhůř, protože

vydává na kulturu ze svých provozních výdajů nejvíc. V tom se jednoznačně něco změnit musí. Naši diváci nejsou jen z Brna, loni ti mimobrněňští tvořili 44 %. A přitom obce, odkud k nám přicházejí, se na financování kultury v Brně vůbec nepodílejí a to spravedlivé není. Anebo – Praha má dva velké operní domy, ale město Prahu to nestojí jedinou korunu, když jsou placené ze státních prostředků. Snad už se začalo pracovat na tom, aby se tato situace konečně napravila.

V příští sezóně uvedete i muzikál TITANIC. Jak bude pojata scéna? Titanic byl ve své době největší osobní parník světa.

Budeme muset přijít na něco podobného jako u *Skleněného pokoje*, kde taky na jevišti nemáme originál vily Tugendhat. *TITANIC* na Hudební scénu určitě nepřiluje, jevištní znak je mnohem účinnější než kopie reality. *TITANIC* budu teď režisovat i ve Švýcarsku, orchestr v inscenaci bude dirigovat Dan Kalousek a ten za mnou pořád chodil s tím, že když už to jednou nazkoušíme, proč inscenaci neudělat i pro naše diváky. Ohromně se mu líbí hudba, ta je báječná, však taky muzikál po svém prvním uvedení na Broadwayi získal několik hlavních cen. Ve Švýcarsku bude scéna monumentální, ale stejně ne tak velká jako Titanic sám. O scénografickém pojetí v našem divadle si teprve začneme

povídat. Práva jsme získali před pár týdny.

Letos na podzim je v plánu 6. ročník festivalu Divadelní svět Brno, na kterém se podílí všechna velká brněnská divadla. Ačkoliv se věnoval významným světovým osobnostem divadla od Havla přes Brooka po Allena, mezinárodní renomé zatím nezískal. Jak tomu pomoci?

První krok je, že jsme se rozhodli vytáhnout festival z organizace Turistického informačního centra města Brna. To se stalo loni i díky tomu, že do funkce ředitele Národního divadla Brno přišel Martin Glaser. S jinými kolegy řediteli jsme rádi přivítali jeho novou energii. Ambice, aby se *Divadelní svět* stal světovým, přetrvává. Myslím, že naše město k tomu má nejlepší dispozice – divadelní domy, diváky i školy specializované na živé divadelní umění. Bude záležet na tom, co se nám ze světa podaří přivést, na Brooka bylo vyprodáno po dva večery.

Která látka či hra vás teď láká nejvíc? Co byste v budoucnu rád divákům představil?

Mám velkou radost, že na repertoár přijde v režii Petra Gazdika jedno z dalších děl Andrewa Lloyda Webbera *Pískání po větru*, což je nádherný pohádkový příběh o osudu Ježíše Krista, jak ho vnímají děti. Krásně dobrodružný bude *Mendel* na Biskupském dvoře, kterého připravuje tým kolem režiséra

S Petrem Štěpánem
a Hanou Kovářkovou

Stanislava Slovák. Těším se i na *Krále Leava* s Bolkem Polívkou. Dokončují se přípravy *Ostrova pokladů*, světová premiéra muzikálu, který napsal Dennis Martin, autor *Papežky*, se odehraje právě v našem divadle. Baví nás uvádět nikde jinde nerealizovaná díla. Některá z nich jsou napsaná přímo pro nás, iniciovali jsme i spoustu nových překladů nebo dramatizací. Dá se říct, že 80 % inscenací u nás uváděných spatří světlo světa poprvé tady.

Neuvažoval jste i o nových divadelních formách, jako je například nový cirkus ve stylu některých představení Divadla bratří Formanů nebo Cirku La Putyka?

Myslím si, že když už se někdo něčím takovým zabývá, musí to dělat dlouhodobě a programově. A my na to nemáme časový prostor, i když by to naši herci zřejmě zvládli. Shodou okolností především jsem se na zkoušce ptal, jestli někdo umí akrobacii v závěsu na látkách, a hned mi řekli, že tři lidi od nás jsou v tom skvělí. Nakonec jsem se však rozhodl, že při té písni akrobacii nepotřebuju. Ještě by to kazilo soustředění se na interpreta oné písni. Nový cirkus jsem v nádherném provedení viděl už možná před 15 lety v Avignonu, oslovilo mě to, byl jsem nadšený, ale je to jiná divadelní disciplína, než které se věnujeme u nás.

Posílají vám autoři rukopisy her a party muzikálů? Kolik Adalbertů Kolínských a Elišek Kutnoborských – řečeno s Járou Cimrmanem – odmítáte?

V průměru každý týden jednoho. Nečtu ty hry sám, mám kolegy, kterým důvěřuju. Některým autorům, byť je odmítnu dnes, řeknu, že jejich čas třeba přijde. A on za rok či dva přijde. Například kluci, kteří napsali *Dona Juana*, chtěli, abychom udělali jejich *Jacka Rozparovače*. My ale máme na repertoáru *Jekylla a Hyda* a mít dalšího vraha z nočních londýnských uliček by nebylo správné. Požádal jsem tedy autory o strpení, protože si myslím, že jejich dílo je natolik kvalitní, že bychom ho za pár let mohli realizovat. I o *Ostrově pokladů* jsme s Dennisem Martinem mluvili pět let. Ale některé práce, které se mi dostávají na stůl, při vši úctě k jejich autorům, neodpovídají tomu, co bychom chtěli a měli dělat. Buď tematicky, nebo kvalitativně. Možná je to záležitost vkusu, ale znovu hlásím, neradím se o tom jen sám se sebou, je tu u nás velice silný, velmi citlivý a inteligentní dramaturgický tým. Zkrátka neustále někdo píše něco nového a my to zkoumáme a to nejlepší pak předkládáme našim divákům.

*Text: (red),
foto: jeř Kratochvíl*

NA KÁVĚ

s Dušanem VITÁZKEM

Johnny Blue přišel jako Duch. Tedy, aby bylo jasno. Dušan Vítázek, který mimo dalších asi osm rolí, které v současnosti hraje, se nyní naplno soustředil na tu nejnovější. V autorské inscenaci Stanislava Moši hraje hlavní roli slepého talentovaného muzikanta, který se jmenuje Johnny Blue a který dar vidění vymění s ďáblem za duši. A v podvečer, kdy jsme se u divadelní vrátnice sešli, spěchal na představení *DUCH*.

Jak složité je pro zdravého člověka, který je ještě ke všemu sportovně založený a pohybově nadaný, vytvořit roli nevidělčeho?

Kupodivu se mně to nezdá zase až tak složité, jak jsem původně předpokládal. Ale možná je to

zrak během okamžiku. Asi tak, jako když se rozsvítí světlo v temné místnosti. A jak toto věrohodně zahrát, aby to bylo dostatečně působivé a jaksi přirozené pro diváky, to mi trochu dělá starosti.

Autorem hudby tohoto nového muzikálu je německý tvůrce Ralph Siegel, jehož skladby vyhrávají Eurovize, který skládá i pro našeho Karla Gotta. Prostě je to nesmírně populární a úspěšná osobnost. Bude to podle vašeho názoru hit sezóny?

Nevím, opravdu nevím. Absolutně nikdy si to netroufám odhadovat. Možná i proto, že už jsem se několikrát jednoduše řečeno netrefil. Je fakt, že Siegel má odhadem 2000 hitů, ale to, co se líbí v Německu, se nemusí líbit zde. Stejně jako to, co se líbí

Johnny Blue mě naučil hrát na foukací harmoniku.

i proto, že hodně starostí se mnou, tedy jako se slepcem, ponechávám na scéně svému okolí. Za tmavými brýlemi se skutečně snažím mít zavřené oči a vždy počkám, až mě, jak scénář velí, spoluhráči vezmou za ruku, až mě někam dovedou, postaví, dají do ruky kytaru a podobně. Stanislav Moša nám sice nabízel, že bychom mohli mít exkurzi na speciální oční kliniku, kde bychom se mohli seznámit s lidmi, kteří třeba nevidí, nakonec z toho sešlo, ale myslíme si, že to ani nebylo potřeba. Paradoxně se mnohem víc obávám toho momentu, kdy Johnny Blue prohlédne. Vrátí se mu

mně, se nemusí líbit vám nebo někomu jinému. To tak nefunguje, jak si kolikrát lidi představují. Stává se někdy, že něco rodíme jakoby proti srsti, jsme z toho nešťastní, že to snad ani nedotlačíme do konce, a lidi se pak z toho můžou zbláznit. To se jednoduše nedá nijak dopředu změřit, pochopit, vymyslet. Jisté však je, že písniček tam je opravdu hodně a určitě by se měly aspoň některé líbit hodně, stejně jako ten příběh samotný. Snad neprozradím mnoho, když řeknu, že tentokrát to všechno dobře skončí a že to je tedy tak, jak má hodně diváků rádo. Tedy pohádkově.

S Barborou Remišovou,
Hanou Kovářikovou
a Katarínou Mikuľovou

V představení nejen zpíváte, ale doprovázíte se i na kytaru a hraje na foukací harmoniku. To všechno umíte nebo jde o divadelní trik?

Na kytaru hraju asi tak, jako na ni umí spousta kluků. V muzikálu *Johnny Blue* jde však o kytaru dvanáctistrunnou, takže musím pro inscenaci hodně cvičit, ale baví mě to. To je další z těch výzev, které každé nové zkoušení přináší. Takže ano, moje hra je živá, stejně jako naživo hraju na foukací harmoniku. Je fakt, že na ni jsem neuměl vůbec, i když jsem to kdysi hodně dávno zkoušel a doma v Trenčíně bych možná ještě ten držák na harmoniku, co se dává na krk, našel. Ale jak se skutečně na harmoniku hraje, jak se do ní fouká, jak se ohýbá tón a podobně, to jsem se chodil učit k jednomu známému kamarádovi. A taky jsem si při cvičení pomáhal na YouTube. Takže žádné triky.

Nyní hrajete současně asi v osmi či devíti inscenacích. Jak se „skáčete“ z jedné role do druhé a jak lze cvičit paměť, aby v ní zůstaly všechny texty?

A víte, že to ani sám někdy nechápu? Zatím se mně texty dobře učí i dobře pamatují. Učím se je zpíváním, nejraději o samotě v divadelní šatně, a když se tomu naplno věnuji, dejme tomu týden, pak jsem schopný se toho naučit opravdu hodně. No a ten start každé role je zřejmě zakotven v určitých symbolech, mechanismech, prostředích, které je pro každou inscenaci jiné a specifické, narážkách ko-

legů, nástupech a podobně. Je toho jednoduše hodně a funguje to. Je ale fakt, že kdyby mě někdo jen tak požádal, abych text třeba na ulici zarecitoval, tak mě to buď nepřijde vůbec, nebo ho budu muset v paměti dlouho hledat a ještě si v mysli pomáhat melodií.

Při tak velkém záběru zřejmě moc času pro sebe či rodinu nemáte. Vyjedete si třeba občas okouknout konkurenci třeba na londýnský West End?

Vůbec ne. V Anglii jsem nikdy nebyl, v Americe také ne. Je fakt, že už jsme skoro do Londýna odletěli, ale v té době mně Pavlínka oznámila tu krásnou novinu, že je těhotná, takže z toho zase nic nebylo. Ale ta radost samozřejmě stála za to. Volného času mám pochopitelně kvůli pracovnímu vytížení hodně málo. Na lyže či jiný zimní sport můžu zapomenout, dost často máme povinnosti i během letních divadelních prázdnin. To si však nestěžuji, ale konstatuji. Divadlo mě baví i žít a snažím se mu dát maximum. Ta ztráta času i určité osobní svobody je nutná daň za to, že hrajeme na vytížené a chválabohu oblíbené a navštěvované scéně.

Ale i hodně vytížený dvojnásobný nositel Thálie a jeden z nejoblíbenějších brněnských herců přece má nějaký volný čas, nějaké koníčky.

To víte, že ano. Když si chci opravdu vyčistit hlavu a zažít trochu adrenalinu, sbalím křídlo a jedu si na

nějaký vhodný kousek zaskákat. Tedy zalétat na pádakovém křídle. To je má velká láska, která mě drží už od šestnácti let, kdy jsem to zkusil poprvé a kdy jsem si udělal i potřebné zkoušky. Když jsou příhodné podmínky, je to úžasná záležitost. Naštěstí jsem tomu však nepropadl tolik, jako mnozí moji kamarádi, kteří nedočkavě čekají na každý vhodný den s příhodnou termikou a jsou ochotni obětovat tomuto koníčku opravdu hodně. No a taky si dokážu odpočnout za říditky své cestovní motorky. Mám enduro a třeba výlet do Rumunska byla záležitost, na kterou se nedá zapomenout.

A kterou z mnoha rolí, jež máte za sebou nebo kterou hrajete, považujete za nejdůležitější nebo třeba nejmilejší?

Tak na to se mě lidé hodně ptají a možná, že mi někdy ani nevěří, když na to nemám jasnou odpověď. Ale je to skutečně tak, že nedávám přednost žádné. Víc než jednotlivé postavy upřednostňuji skutečnost, že mě lidé spojují s Městským divad-

lem. A doufám, že to tak bude i dál. Možná, že kdybych měl nějaký cíl, kterého bych chtěl dosáhnout a už bych ho dosáhl, tak by to třeba i zevšednělo. Nebo pokud by byly třeba cílem divadelní ceny, tak by to možná také mohlo vést k nějakému pocitu vyhoření, ale to není můj případ. Já to takhle nemám. Zatím mě divadlo natolik baví, že jdu od role k roli a pořád se na tu práci těším. Na to stejné narážel jeden můj kamarád, už když jsem začínal. Dělal jsem tehdy v Bratislavě *Vlasy* a s těmi jsme otvírali i zdejší brněnské divadlo. Hrál jsem Bergera. Po něm pak přišla role Ježíše Krista a ten kamarád se mně tenkrát smál se slovy: „A co ty chceš ještě pak dělat v tom muzikálu. Po tak velkých rolích?“ Ale těch věcí je tolik na světě zajímavých a tolik se jich na světě tvoří, že to pořád za to další a další zkoušení stojí.

*Text: Miroslav Homola,
foto: Jef Kratochvíl*

NA KÁVĚ

S KARLEM CÓNEM

O hitech Ralpha Siegela neměl hudebník, skladatel a dirigent Městského divadla Brno Karel Cón ještě před několika měsíci prý ani tušení. Přesto právě on nyní sjednotil rozmanité písně německého hitmakera v nové orchestraci a s Emou Mikeškovou měl na starost i hudební nastudování.

Retro frčí, Michal David stejně jako ABBA... Ale přece jen, možná trochu kacířsky, spadá sem i Mr. Grand Prix počátku osmdesátých let, Ralph Siegel? Možná se mýlím, ale známý je hlavně v německých zemích, u nás přes Karla Gotta – ale není to spíš „buntovská“ éra, na niž se díváme skrz prsty?

Já jsem člověk, abych tak řekl, Ralphem Siegelem nepolíbený. Až do loňského prosince jsem o jeho existenci ani jeho písničkách neměl tušení. Ale máte pravdu, písničky tohoto „einkeslovského“ typu nám moc neseďí, není to zrovna náš šálek kávy.

Neměl jste obavy, že Johnny Blue se právě díky tomu stane pro diváky, řekněme jemně, nepřitažlivý?

Od začátku jsme věděli, že ty písničky budou vypadat jinak, než se prezentují v originále. Snažil jsem se moc, abych z nich odboural právě to německé, které člověka nutí houpat se v rytmu s tuplákem v ruce. A pozor, v množství dvou tisíc písní, které Ralph Siegel zatím napsal, najdeme i úplně jiné skladby, než jsou tyhle. Takže obavy jsem skutečně neměl.

V čem podle vás spočívá úspěch písní Ralpha Siegela?

Ralph je především velký melodik, staví své písně na výrazném melodickém nápadu, který opakuje tak dlouho, až máte pocit, že tu hudbu znáte odjakživa. V tom trochu připomíná třeba Karla Svobodu. A je schopen napsat písničku ruskou, mexickou, francouzský šanson i německou polku. Ty věci se vám prostě dostanou pod kůži.

Kolik jeho hitů celkem se v inscenaci rozezná?

Dobře počítáno – 36. Ovšem některé jen v úryvcích, podkresech či instrumentáلكách, ale většina v plné parádě.

Kromě asi nejproslulejšího hitu Babička, které písně ještě v představení uslyšíte a které asi budete znát? A uslyšíte je v originále, nebo v češtině s novými texty?

Všechny písně zazní s novými českými texty, s jedinou výjimkou, a tou je krásný gospel, který by byl hřích nezpívat v anglickém originále. A dočkáte se i té *Babičky*, ale jen na chvilku.

Orchestrace – co si pod tím přesně může laik představit?

Orchestrace nebo aranžmá, to je velmi široký pojem, v podstatě to znamená převedení nějaké řečnické klavírní hudby do plného orchestru. Ale taky to může znamenat to, že autor zapíská osm taktů nějaké melodie a řekne aranžérovi – udělej mi z toho osm minut muziky. To je orchestrace v americkém pojetí. (smích)

Byla tato práce něčím výjimečná?

Výjimečná – snad jenom svým rozsahem, protože

té muziky je tam opravdu hodně, a taky velmi omezeným časem, který jsme na to měli. Ale takhle my vlastně pracujeme pořád, takže *Johnny Blue* není žádná výjimka.

Váš skladatelský účet je poměrně obsáhlý – neuvažujete zase třeba v blízké budoucnosti o vlastním autorském muzikálu?

Několik takových věcí už mám za sebou a doufám, že ještě hodně před sebou. V nejbližší době mě čeká opereta o *Mendelovi*. A dál uvidíme. Je to věc záležitosti.

Váš hit – napříč hudebním spektrem?

Tak takový nemám. Je tolik krásné hudby, kterou rád poslouchám, že bych mohl těžko vyzdvihnout jednu jedinou píseň. Ale chcete-li: Freddie Mercury, Queen a *Bohemian Rhapsody*.

Text: (jih),

foto: jef Kratochvil

*Na zkušebně
s Ralphem Sieglem*

BISKUPSKÝ DVŮR 2015

open air představení pod věžemi Petrova

Již pošesté ožije chladná dlažba a tichá zákoutí Biskupského dvora Moravského zemského muzea v Brně napínavými, dojemnými i komickými příběhy, vyprávějícími osudy významných českých historických osobností. MdB ve spolupráci s Moravským zemským muzeem a reklamní společností SNIP & CO tentokrát představí divákům čtyři inscenace MdB, z toho dvě zcela původní a psané právě pro tento jedinečný brněnský prostor.

Stanislav Slovák, Jan Šotkovský, Petr Štěpán, Karel Cón:

MENDEL ANEB VZPOURA HRÁŠKŮ

hudební komedie o věhlasném genetikovi

Ve světové premiéře uvedeme příběh snad světově nejproslulejšího Brňana – zakladatele genetiky Gregora Johanna Mendela, opata augustiniánského kláštera na Starém Brně. Nepůjde však o tradiční životopisné drama, ale o komediální zpěvohru s původními písněmi, v níž do Mendelova osudu vstupují rozličné brněnské legendy (neboť autoři vnímají Mendela jako brněnský středobod a erb Brna, s jehož osobou spojují nejrůznější brněnské mýty) a v níž se konečně dozvíme také to, co na opatovy experimenty říká sám starobrněnský hrách.

Režie: Stanislav Slovák

Hrajeme 21. – 26. června a 5. – 7. července 2015

Stanislav Slovák, Jan Šotkovský, Petr Štěpán, Karel Cón:

BARON TRENCK

výpravná legenda se zpěvy

Režie: Stanislav Slovák

Hrajeme 28. a 29. června 2015

Alan J. Lerner, Frederick Loewe:

MY FAIR LADY (ZE ZELŇÁKU)

muzikálová komedie

Režie: Stanislav Moša

Hrajeme 1. – 3. července 2015

Karel Svoboda, Zdeněk Podskalský,

Jiří Štaidl, Eduard Krečmar:

NOC NA KARLŠTEJNĚ

legendární český muzikál

Režie: Igor Ondříček

Hrajeme 9. – 12. července 2015

Představení probíhají v Biskupském dvoře ve vnitřním areálu

Moravského zemského muzea v Brně (vstup na představení od Zelného trhu).

Představení se začátkem ve 20.30 hodin se hrají ve venkovních prostorách za každého počasí.

Vstupenky lze zakoupit již nyní v pokladnách Městského divadla Brno,

Lidická 12, 602 00 Brno, nebo online na www.mdb.cz.

Dennis Martin, Christoph Jilo,
Wolfgang Adenberg:

OSTROV POKLADŮ

Robert Louis Stevenson se narodil v roce 1850 ve skotském Edinburgu. Od narození trpěl tuberkulózou, a proto značnou část dětství strávil v posteli a poslouchal vyprávění pirátských historek svého otce, významného stavitele majáků. Thomas Stevenson si pro svého syna představoval podobnou kariéru, proto byl velice zklamaný, když se Louis rozhodl stát se spisovatelem. Mezigenerační spory a nepochopení mezi otcem a synem jsou také jednou z hlavních dějových linek nového muzikálu, který u nás bude mít světovou premiéru. Němečtí autoři Dennis Martin a Christoph Jilo jsou u nás známí již díky úspěšnému muzikálu *Papežka*. Ve svém novém příběhu spojují skutečný život spisovatele Stevensonova s příběhem jeho nejznámější knihy *Ostrov pokladů*. Zromantizovaný svět pirátů, nekonečných mořských scenérií, nedobytných lodí, pustých ostrovů a zakopaných pokladů se zde prolíná s realistickými problémy mladého muže, který se navzdory otcí vydává za svým snem, odjíždí do Paříže, aby zde v centru nespoutané bohémy našel nejen téma pro svou prvotinu, ale také potkal svou životní lásku Fanny Osbourneovou. Jíjí syn Lloyd je Louisovi nejen mladým přítelem, ale také prvním čtenářem a zároveň i inspirací pro novou knihu o pirátech. Malý Lloyd se ve fiktivním příběhu stává Jimem Hawkinsem a i další postavy skutečného života ožívají v knize jako posádka slavné Hispanioly, jako jednoohý John Silver či pomatený Ben Gunn. Jak to tentokrát dopadne se slavným pokladem kapitána Flinta i samotným osudem Roberta Louise Stevensonova se diváci Hudební scény přesvědčí v dobrodružném muzikálu plném nádherné fantazie.

Režie: Stanislav Slovák

Hrají: Lukáš Janota nebo Aleš Slanina, Hana Holišová nebo Ivana Vaňková nebo Lucie Bergerová, Martin Havelka nebo Ladislav Kolář, Petr Štěpán nebo Jakub Zedníček nebo Jozef Hruškočí, Jiří Mach nebo Dušan Vítáček a další.

Jiří Voskovec, Jan Werich, Jaroslav Ježek:

TĚŽKÁ BARBORA

Hry Jiřího Voskovce a Jana Wericha se mohou zdát neoddělitelně spjaty s osobnostmi svých autorů, na stranu druhou se už dávno staly trvalou součástí zlatého fondu české dramatiky. *Těžká Barbora* mezi všemi díly V+W vyniká brilantním humorem obou autorů i zcela kouzelným nadčasovým poselstvím. Příběh je posazen do malého holandského městečka Eidamu,

jehož konšelstvo je rozhádané, prolezlé korupcí, podvůdky a intrikami, a kde místní učitel, nejčestnější postava hry, se tomu neumí postavit. Nakonec se však tváří v tvář ohrožení z mocné sousední země Yberland a za vydatné pomoci dvou zběhlých yberlandských žoldnéřů, kteří se k nim připojí, eidamští semknou a prokázají nečekanou vůli a soudržnost. Plejáda plastických komediálních figur a figurek, pověstný slovní humor V+W a nesmrtelné Ježkovy hity jako *Holduj tanci, pohybu, Vy nevíte, co je středověk* nebo *Sláva mu, on je pašák* – i to jsou jedny z mnoha důvodů, proč přivítat *Těžkou Barboru* na jevišti Činoherní scény Městského divadla Brno.

Režie: Stanislav Slovák

Hrají: Michal Isteník, Jiří Ressler, Zdeněk Junák, Evelína Kachlířová nebo Markéta Sedláčková, Patrik Bořecký, Lucie Zedníčková, Vojtěch Blahuta, Ladislav Kolář, Jakub Uličník a další.

Matthieu Delaporte, Alexandre de La Patellière:

JMÉNO

Vincent je čtyřicátník v nejlepší formě, úspěšný, a tedy i šťastný makléř s nemovitostmi; šťastný o to víc, že očekává narození prvního potomka. Zrovna se dostavil na opulentní večeri, kterou ve svém bytě pořádá jeho mladší sestra Elisabeth a jeho švagr Pierre, profesor literatury. Malou rodinnou sešlost doplňuje Vincentův kamarád od školky Claude, nyní pozounista symfonického orchestru a jen zdánlivě přiboudlý chlapík, kterého však všichni zúčastnění pokládají bezmála za člena rodiny (a jak se vposled ukáže, ono „bez-mála“ není zcela na místě). Ještě se čeká na Annu, Vincentovu těhotnou partnerku, která vždy a všude chodí pozdě. K ukrácení chvíle poslouží radostný bombový útok na Vincenta v podobě otázek stran jeho otcovství. Bližní zejména zajímá, jak se Vincentův prvorozený bude jmenovat. Tipují, dohadují se, navrhují. Po soustředěném nátlaku Vincent z hecu řekne, že dá svému synovi jméno Adolphe. A jeho odpověď v podobě dobrého, leč pořouchlého šprymu vyvolá vpravdě melu, chaos, ba hysterickou atmosféru. Výměna názorů eskaluje, překvapení stíhá překvapení, už nejde o jméno pro dítě: z rodinných skříní vypařují rozliční kostlivci a prání špinavého prádla doprovázejí zpovědi upřímné, až to bolí. Přátelská slezina se stává noční můrou všech zúčastněných...

Vtipná, krutá, dojemná i chytrá hra o mužích, ženách a jejich vztazích je z rodu rychlopalných konverzaček; stojí na brilantních dialozích a vychází z faktu, že s příbuznými, partnery a přáteli je to jako s knihami: mít je doma ještě neznamená mít je přečtené.

Režie: Petr Gazdík

Hrají: Alena Antalová, Viktor Skála, Martin Havelka, Jakub Uličník a Viktória Matušová.

PROGRAM DUBEN

Činoherní scéna

14. st	19.00	Škola základ života	
24. čt	18.00	Škola základ života	
3.4. pá	19.00	Donaha!	
4.4. so	14.00	Donaha!	
4.4. so	19.00	Donaha!	
7.4. út	18.00	Sugar! (Někdo to rád horké)	
8.4. st	19.00	Sugar! (Někdo to rád horké)	
9.4. čt	19.00	Podivný případ se psem	
10.4. pá	19.00	Podivný případ se psem	
11.4. so	19.00	Brouk v hlavě	
12.4. ne	18.00	Brouk v hlavě	
13.4. po	19.00	Těžká Barbora	A1
14.4. út	19.00	Těžká Barbora	A2
15.4. st	19.00	Strýček Váňa	
16.4. čt	19.00	Mrtvé duše	AB4
17.4. pá	19.00	Mrtvé duše	
18.4. so	19.00	Jméno	A6
19.4. ne	19.00	Jméno	D
20.4. po	19.00	Jméno	AB1
21.4. út	19.00	Princ Homburský	C2
22.4. st	17.00	ELPIS 20	
23.4. čt	19.00	Skleněný pokoj	A4
24.4. pá	19.00	Skleněný pokoj	A5
25.4. so	18.00	Skleněný pokoj	
26.4. ne	19.00	Jméno	E7
27.4. po	18.00	Jméno	SP
28.4. út	19.00	Jméno	AB2
29.4. st	19.00	Dokonalá svatba	
30.4. čt	19.00	Skleněný pokoj	C4

Hudební scéna

10 let
Hudební scény
Městského divadla Brno

14. st	18.00	Johnny Blue	SP
24. čt	19.00	Johnny Blue	A4/AB4
3.4. pá	19.00	Johnny Blue	C5/E5
4.4. so	19.00	Johnny Blue	A6/AB6
7.4. út	19.00	Johnny Blue	C2/E2
8.4. st	19.00	Johnny Blue	A3/AB3
9.4. čt	19.00	Johnny Blue	C4
10.4. pá	19.00	Johnny Blue	
11.4. so	14.00	Johnny Blue	
11.4. so	19.00	Johnny Blue	
12.4. ne	18.00	Johnny Blue	
15.4. st	19.00	Flashdance	
16.4. čt	18.00	Flashdance	PPP/P18
17.4. pá	18.00	Flashdance	PP1

19.4. ne	19.00	Benátský kupec	
20.4. po	19.00	Benátský kupec	
22.4. st	19.00	DUCH	
23.4. čt	19.00	DUCH	
24.4. pá	19.00	DUCH	žadáno
25.4. so	14.00	DUCH	
25.4. so	19.00	DUCH	
26.4. ne	14.00	DUCH	
26.4. ne	19.00	DUCH	
27.4. po	19.00	DUCH	
28.4. út	18.00	DUCH	

PROGRAM KVĚTEN

Činoherní scéna

Hudební scéna

1.5. pá	19.00	Skleněný pokoj	AB5
2.5. so	19.00	Skleněný pokoj	
3.5. ne	18.00	Skleněný pokoj	
4.5. po	19.00	Těžká Barbora	AB1
5.5. út	19.00	Těžká Barbora	E2
6.5. st	19.00	Těžká Barbora	AB3
7.5. čt	19.00	Jméno	A4
8.5. pá	19.00	Jméno	E5
9.5. so	19.00	Jméno	AB6
10.5. ne	18.00	Donaha!	
11.5. po	19.00	Donaha!	
12.5. út	19.00	Jméno	C2
13.5. st	19.00	Jméno	
14.5. čt	19.00	Jméno	C4
15.5. pá	19.00	Jméno	C5
17.5. ne	18.00	Jméno	
18.5. po	19.00	Dvojitá rezervace	A2015
19.5. út	19.00	Strýček Váňa	R2015
20.5. st	19.00	Strýček Váňa	Z2015
21.5. čt	18.00	Podivný případ se psem	
22.5. pá	19.00	Podivný případ se psem	
23.5. so	19.00	Podivný případ se psem	
24.5. ne	18.00	Těžká Barbora	
25.5. po	19.00	Těžká Barbora	
26.5. út	18.00	Těžká Barbora	
27.5. st	18.00	Skleněný pokoj	
30.5. so	19.00	Skleněný pokoj	
31.5. ne	19.00	Skleněný pokoj	

1.5. pá	14.00	Let snů LILI	
1.5. pá	18.00	Let snů LILI	
2.5. so	14.00	Let snů LILI	
2.5. so	18.00	Let snů LILI	
3.5. ne	14.00	Let snů LILI	
3.5. ne	18.00	Let snů LILI	

15.5. pá	14.00	Ostrov pokladů	
15.5. pá	19.00	Ostrov pokladů	A5/AB5
16.5. so	19.00	Ostrov pokladů	P
17.5. ne	19.00	Ostrov pokladů	D/E7
18.5. po	19.00	Ostrov pokladů	A1/AB1
19.5. út	19.00	Ostrov pokladů	A2/AB2
20.5. st	19.00	Ostrov pokladů	A3/AB3
21.5. čt	19.00	Ostrov pokladů	A4/AB4
22.5. pá	18.00	Ostrov pokladů	
23.5. so	14.00	Ostrov pokladů	
23.5. so	19.00	Ostrov pokladů	A6/AB6
24.5. ne	18.00	Ostrov pokladů	
25.5. po	18.00	Ostrov pokladů	SP
26.5. út	19.00	Ostrov pokladů	C2/E2
27.5. st	18.00	Ostrov pokladů	
28.5. čt	19.00	Ostrov pokladů	C4
29.5. pá	19.00	Ostrov pokladů	C5/E5
30.5. so	18.00	Ostrov pokladů	
31.5. ne	14.00	Ostrov pokladů	
31.5. ne	18.00	Ostrov pokladů	

Anton Pavlovič Čechov:

STRÝČEK VÁŇA

Děj se odehrává na zapadlém venkovském statku, kam přijíždí penzionovaný profesor Serebrjakov se svou mladou a krásnou ženou Jelenou. Na statku hospodáří bratr profesorovy první ženy Vojnickij – strýček Váňa, a Soňa, Serebrjakova dcera z prvního manželství. Návštěva honorace z města obrátí zaběhnutý chod hospodářství naruby. Snídá se v poledne, obědvá večer. Ženy pijí, zpívají a pláčou nad promarněnými možnostmi. Muži pijí, zpívají a pláčou nad promarněnými možnostmi ještě o poznání více. A úroda zatím hnije. Serebrjakov býval Váňovým idolem; ve věře v profesorovy schopnosti na něho Váňa dlouhá léta ochotně dřel a zřekl se vlastních ambicí. Teď se však vyjeví, že profesor je jen nadutá vědecká nula a egoistický parazit. Váňa už nemá proč žít... Inu, souboj vášní, sebeklamů, rozbitých iluzí, neaplněných nadějí a neopětovaných lásek: nadmíru působivý nadčasový obraz způsobu života druhu homo sapiens. Hru plnou humoru a smutku napsal doktor Čechov před sto dvaceti roky, ale to čechovovské trápení, trapnosti a směrnosti nám nejsou vůbec vzdálené...

Režie: Stanislav Moša

Hrají: Viktor Skála, Petr Štěpán, Zdeněk Junák, Ivana Vaňková, Lenka Janíková nebo Svetlana Janotová, Jan Mazák, Miroslava Kolářová, Eva Jelínková, Patrik Bofecký a Jaroslav Záděra.

Mark Haddon, Simon Stephens:

PODIVNÝ PŘÍPAD SE PSEM

Christopheru Booneovi je patnáct let a má rád čísla. Christopheru Booneovi je patnáct let, má rád čísla, matematiku, žije sám se svým otcem a je autista. Christopher Boone je autista a dokáže z hlavy vypočítat, kolik je 2 na 45. Christopher Boone postupuje vždy přísně logicky a rozhodne se vyšetřit největší záhadu ve svém okolí – kdo zabil Wellingtona, pudla jeho sousedky paní Shearsově. Christopher Boone zjistí, kdo zabil Wellingtona, ale následkem toho začne jině, mnohem větší pátrání...

Prazvláštní detektivka současného britského autora Marka Haddona spojuje napětí, laskavý humor i silný příběh o hledání svých kořenů a o těžkosti lásky k postiženému dítěti tak dovedně, že její autor za ni byl oceněn v roce 2003 prestižní Whitbreadovou cenou za nejlepší britskou knihu roku. V roce 2012 jí zdramatizoval pro londýnské Národní divadlo Haddonův přítel, renomovaný britský dra-

matik Simon Stephens, a to s výjimečným diváckým i kritickým ohlaselem. Pouhý rok po londýnské premiéře uvedlo tento nevšední příběh na jevišti Činoherní scény Městské divadlo Brno.

Režie: Míkoláš Tyc

Hrají: Vojtěch Blahuta, Hana Holišová, Alena Antalová, Igor Ondříček, Miroslava Kolářová, Jana Musilová, Milan Němec, Aleš Slanina, Zdeněk Bureš a Eliška Skálová.

Martin Lingnau, Jurrian von Dongen, Koen van Dijk:

LET SNŮ LILI

Třináctiletá holčička Lili hledá své místo ve světě. S rodiči se neustále dohaduje o tom, co by měla a neměla dělat, rodiče sami se spolu často hádají a vytvářejí tak kolem sebe nepřijemnou atmosféru. Dosud bylo pro Lili velkou radostí vyrábět s babičkou Knihu elfů, malovat do ní obrázky, vymýšlet příběhy. Kamarádi se jí ale vysmívají, že už je na podobné fantazirování velká. Když se tedy Lili na začátku našeho příběhu znovu ocitá u babičky, nechce už její vyprávění o Elfí říši poslouchat. Jakmile Lili usne, začínou se ovšem dít podivné věci... Z Elfí říše přiletá Aloe, elf světluška, a hledá svoji ztracenou sestřičku Amyru. Ukazuje se, že král elfů Oberon má velké starosti, neboť dosud mírumilovný trollí národ se pod vedením urputného Fúriuse snaží elfy vystrnadit z jejich území. Elfové přicházejí o svou magickou sílu, která dokáže svět harmonizovat, neboť lidé na ně přestávají věřit. Lili se tedy s babičkou vydává na cestu, na které je čeká dobrodružný pokus o záchranu Elfí říše. Po cestě potkávají trola Nemotoruse, který touží být elfem, do cesty se jim postaví i popletený Fúriusův špion Netopýrus. Začne díky Lili v Elfí říši znovu padat kouzelný prach? Podaří se Oberonovi a jeho ženě Titánii znovu nastolit klid mezi elfy a trolly? A jak je to vlastně s babiččinou minulostí? A stalo se to všechno doopravdy, nebo to byl jen sen? Napínavý příběh plný zázračných postav a prostředí, který je protkán krásnými písněmi, je určen pro celou rodinu.

Režie: Petr Gazdík

Hrají: Alena Antalová nebo Jana Musilová, Petr Gazdík nebo Milan Němec nebo Igor Ondříček, Kateřina Marie Fialová nebo Natálie Grossová, Jana Gazdíková nebo Lenka Bartolšicová, Jan Apolenář nebo Lukáš Vlček, Lukáš Janota nebo Jakub Uličník a další.

Strýček Váňa

hořká každodenní komedie
obyčejných lidí

Činoherní scéna

15. dubna, 19. a 20. května 2015

Princ Homburský

romantické drama cti

Činoherní scéna

21. dubna 2015

Let snů LILI

rodinný fantasy muzikál

Hudební scéna

1. – 3. května 2015

Mark Haddon
Simon Stephens

Podivný případ se psem

režie Mikoláš Tyc

HRAJEME NA ČINOHERNÍ SCÉNĚ

9. a 10. DUBNA, 21. – 23. KVĚTNA 2015

GENERÁLNÍ DODAVATEL STAVEB

- ekologické a vodohospodářské stavby
- provozování vodohospodářských zařízení
- pozemní stavby
- inženýrské a dopravní stavby
- zajištění projektové dokumentace
- zajištění stavebního povolení
- zrychlené stavební řízení a kolaudační souhlas
- inženýrská činnost při realizaci díla

Držitel certifikátů:

Jiří Voskovec
Jan Werich
Jaroslav Ježek

TĚŽKÁ BARBORA

režie Stanislav Slovák

13. a 14. DUBNA 2015

HRAJEME NA ČINOHERNÍ SCÉNĚ

SKLENĚNÝM POKOJEM V MĚSTSKÉM DIVADLE BRNO PROBLESKUJE GEJZÍR EMOCÍ

Z proslulého románu Simona Mawera inspirovaného osudem vily Tugendhat vytvořil režisér Stanislav Moša poutavou inscenaci o lásce, bolesti a lidském údele.

Vila Tugendhat. Architekt Ludwig Mies van der Rohe. Osud rodiny Tugendhatových. Město Brno. Onyxová stěna a skla tak velká, že stírají hranici mezi vnitřním a vnějším prostorem. To vše britský spisovatel Simon Mawer přetavil s neskrývanou dávkou fantazie do románu *Skleněný pokoj*, který se stal světovým bestsellerem. To proto se z Tugendhatů stali Landauerovi, z vily Tugendhat vila Landauer, Brno se proměnilo v Město a architekt van der Rohe v Rainera von Abta.

Bylo jen otázkou času, kdy po textu sáhnou filmaři a divadelníci. Ve světové premiéře román na divadelní jeviště přenesl Stanislav Moša z Městského divadla Brno, a to v sobotu večer za osobní účasti autora. Mawer nechal režisérovi volnou ruku a jak po premiéře řekl: „I když jsem jazyku herců nerozuměl, vnímal jsem každé jejich slovo, gesto, každou prožitou emoci.“ Čímž vystihl přesně to, co se v novém nastudování podařilo: *Skleněný pokoj* diváka strhne hlavně svým příběhem a hereckými výkony, i když výtvarné pojetí scény a kostýmů je vizuálním prvkem samo o sobě.

Mošovi se podařilo najít inscenační klíč, pomoci něhož *Skleněný pokoj* suverénně odemkl: zkompiloval přítomné s minulým, nechal se vést příběhem a uchopil jej v novém, neotřele divadelním rozměru. To, že k textu při dramatizaci přistupoval až pietně a nechal na jevišti ožít právě ty etudy a charakterové rysy figur, které diváci ve výsledku spatří, je jeho autorskou i režijní výsadou. Stejně jako to, že závěr příběhu přednesl do roku 1968 – na rozdíl od knihy, která končí až v letech devadesátých. Ústřední manželskou dvojici Liesel a Viktora Landauerových ztvárňují Pavla Vitázková a Petr Štěpán. Vitázková se v tak výrazné a vnitřně rozpolcené čínoherní roli představuje po dlouhé době a je velmi přesvědčivá. Je ženou milující i apatickou, zatrpklou i toužící po citech, které druhému přikázat nelze. Coby bohatá dáma, jež si může dopřát vše

materiální, bojuje o lásku svého muže. Toho ztvárňuje Petr Štěpán, který opět dokazuje, že patří k hereckým sázkám na jistotu. Je uvěřitelně doborosrdečný, cynický a racionální, i když se s příchodem prostitutky Katy podvoluje emocím a touze. Pochybuje, miluje – každou ze „svých“ žen jinak. Přesto si stále kdesi uvnitř sebe hýčká svět vlastních emocí.

Prostitutku a švadlenu Katu dokázala ve všech jejích životních radostech i strastech výtečně zpodobnit Svetlana Janotová, stěžejní roli pak v příběhu zaujímá nejlepší přítelkyně Liesel – vnitřně silná

Hana Hanáková. Tu skvěle nastudovala Ivana Vaňková. Vstoupí-li do děje Hana, vše zažité a samozřejmé rozmetá na padrť, ovšem s elegancí jí vlastní. Každou vteřinou Vaňková na jevišti čelí spleťmu životnímu osudu, který završuje Hanino smíření a fyzické i vnitřní vyčerpání. Čas je neúprosný, podvoluje se mu forma i obsah. Ve vile Landauer i kdekoliv jinde.

Typově i herecky stoprocentní je také Igor Ondříček, který ve své figuře vědce a příslušníka SS citlivě mísí sebejistotu s rozpačitostí a vědecké argumenty s emocemi, i když nakonec beztak převládne zlo, fyzická síla a nacistické cíle.

S protipóly řečeného i prožitého si pohrávají nejen herci, ale i celé nastudování. A stejně jako je pro Mawera ústřední neustálá tenze mezi ideálně vykonstruovaným prostorem a reálným životem v něm, tak i Moša sází na přítomnost protikladů, formálních i obsahových: realita – sny, rozum – emoce, víra – beznaděj, láska – nenávisť, uniformní – jedinečné, světlo – tma, slepota. To vše je součástí životů vystupujících postav, to vše brněnská inscenace mísí v tempu, jenž je v úvodu hodně hektické a v závěru snad až příliš rozvolněné. Přesto inscenace nedá divákovi v tom nejlepším slova smyslu

vydechnout. Děj je vsazen do rámcově ucelených obrazových výstupů. Každý z nich lemuje světelný předěl, ale je vždy jedno gesto, jedna postava, co zůstane v kuželu nasvětlena tak, že nechává v divákovi doznít vyřčené. V pozadí nerušeně plyne pře-

stavba scény, to vše za klavírních melodií skladatele Zdenka Merty. Lyrické, jindy epicky tíživé tóny umocňující absurditu okamžiků. Je to jako tok filmu. Strh, děj, strh, děj, vše přitom souzní a zůstává propojené v kompaktním celku.

Návody k výtvarnému pojetí měli divadelníci hustě rozeseté v románovém textu. A režisér toho využívá. „Čistota vjemů. Až hmatatelná přítomnost siluet. Zdvojené obrazy. Zrcadlení. Svislé nosníky procházející interiérem. Všechno vypadá jako domek z kostek.“ To vše jsou charakteristiky z knihy přenesené na jeviště. A stejně tak „obrazy jako vzpomínky, které se Liesel vybavují.“ Moša jich vytvořil pětapadesát.

Autorem scény je Christoph Weyers. V duchu japonské papírové skládačky origami vytvořil tento německý scénograf nespočet „prostráhaných“ obrazů, do nichž vkomponoval stromy, věže, známé siluety měst a tyto orámované výjevy různě vrství za sebe tak, aby diváka lépe přenesl do příznačného místa – do Brna, Vídně, Benátek či Švýcarska. Scénické proměny fungují dokonale, a to v úzké provázanosti se světelným designem. Ten má v inscenaci stejně významnou úlohu jako scéna samotná. Každá vteřina hraje svou roli a z technického hlediska je to souhra náročná, přesto vše působí lehce. Divák je přitom paradoxně natolik pohlcený herci a dějem, že je vše ostatní druhotné. Nejen v knize zaznívá, že vila Tugendhat je manifestací krásy. Pokud tento názor přijmeme, pak je Mawerův román tím nejlepším stvrzením toho, jak silný účinek může literátova fantazie mít. A se zdi-

vadelněním tohoto příběhu se pomyslný oblouk rozpíná ještě o něco dál. Energie jednoho brněnského domu se přelévá ze století do století, z reality do světa iluzí, ze slov na papíře do podmanivých hereckých gest. Inscenace *Skleněný pokoj* je nejkvalitnějším příkladem toho, co dokáže současné Městské divadlo Brno nabídnout – dramaturgicky, herecky, režijně i výtvarně.

Markéta Stulírová,
Brněnský deník, 9. 2. 2015

BRNO MAGICKÉ PODLE BRITA SIMONA MAWERA

Jako dosud nikdy v minulosti stalo se Brno předmětem zájmu historiků a romanopisců. A v jaké kvalitě! Kniha Simona Mawera *Skleněný pokoj* je už světově proslulá, a nejenom proto, že v centru jeho pozornosti se ocitla vila Tugendhat, perla moderní světové architektury, největší dílo Němce Ludwiga Mies van der Rohe na evropském kontinentu.

První, koho napadlo přenést příběh majitelů vily, lidí kolem nich a doby, která je nazývána nejčastěji divným stoletím a ovlivnila jejich osudy, je Stanislav Moša a jeho brněnské Městské divadlo.

Mawerův *The Glass Room* je literární fikcí s průhlednou inspirací města, vily a lidí v nich konkrétními reáliemi. Aby je pak Moša s použitím překladu Lukáše Nováka v dramatinizaci Brňanům nekonkretizoval! Jeho hra má ale i vlastní vklad shrnutelný do repliky jedné z postav příběhu: Láska k jednomu člověku neznamena nenávisť k druhému.

Skleněný pokoj je oslavou lidské činnosti a usilování o soužití v časech, ve kterých o kvalitě života ještě nerozhodovala rasová příslušnost ani ideologie. V Brně to byl nepochybně intelektuální a průmyslový výkvět české, německé a židovské komunity.

Ano, ve *Skleněném pokoji* nechybí ani Čecháček v mírně nadsazeném projevu Michala Isteníka. Jeho Laník je oním závistivým a vyčůraným služebníkem každého režimu. Jinak ale převažují noblesa, velkorysost, rozmach, prosperita.

Pravda, trochu se pozapomnělo třeba na to, že vilu dokončil van der Rohe na prahu světové hospodářské krize, Mawer ani Moša však neusilovali o sociální téma, nýbrž o oslavu pospolitosti.

Úspěch světové premiéry *Skleněného pokoje* zhmotňuje na jevišti brněnská herecká elita. Petr Štěpán a Pavla Vitázková jako manželé Landauerovi, zada-

vatelé a majitelé vily, Ivana Vaňková coby rodinná přítelkyně Hana, Svetlana Janotová v roli vídeňské Židovky a partnerky chybuujícího Landauera, Igor Ondříček coby Hauptsturmführer Stahl, hledač čistoty árijské rasy, Radka Coufalová, rehabilitační sestra Zdenka.

V dalších rolích se prosazují Rastislav Gajdoš, Zdeněk Junák, Jiří Mach, Patrik Bořecký, Jan Mazák, Ladislav Kolář a další. Znameníť jsou kostýmy Andrey Kučerové, scéna Christopha Weyerse, hymnický velebná hudba Zdenka Merty... Vše v uměření dáve patosu, který si nejenom vila Tugendhat, ale i hodnoty, které uchováva, zaslouží.

Jiří P. Kříž,
Právo, 12. 2. 2015

BRNĚNSKÉ MRTVÉ DUŠE

Slavný Gogolův román *Mrtvé duše*, břitkou satiru na poměry v tehdejší Rusku i vlastnosti ruského člověka, adaptovala pro divadlo režisérka Hana Burešová společně se Štěpánem Otčenáškem, současně dramaturgem inscenace. Premiérou hry zahájilo Městské divadlo Brno novou divadelní sezónu.

Děj románu jako by byl ušitý i na ledacos z naší české a moravské dosud ne zcela „mrtvé“ reality. Také k nám dorazil nejednen podnikatel s vykutále-ným projektem, poznali jsme mrtvé duše, velrybáře, a bílé koně nemusejí být výhradně spřežením ruské trojky.

Režisérka se od podobných nabízejících se aktualizací správně a zcela oprostila. Na scénu uvádí příběh nákupčího mrtvých duší v gogolovském duchu groteskní nadsázkou, a to tak, že divák může vnímat nejen to specificky ruské, ale i to naše tuzemské a vlastně všelidské: rysy a vlastnosti směšné

a výsměchu hodné. Cestou při hledání a nacházení prodejců se divák (společně s hlavní postavou i vypravěčem příběhu v jedné osobě) představuje defilé pitoreskních figur a figurek. Režisérce se podařilo výtečně sladit výkony všech účinkujících členů činoherního souboru. Každý při ztvárnění individuálních črt postavy udržuje stejnou společnou hladinu komické karikaturní nadsázky. Žádný z herců svou roli „nepřepískne“. Inscenace klade důraz na komplexnost projevu, důležitou součástí je pohybová složka, pantomimika a mimika. K umocnění komické nadsázky přispívají „klausnovsky“ zabílené tváře, paruky, extravagantní účesy a kostýmy.

Brněnské *Mrtvé duše* jsou hereckým koncertem Michala Isteníka. Při skvělé souhře se všemi herci bez rozdílu. Ztvárnění postavíček v jejich rozličnosti se společným rovnítkem pokrytectví i obav z možných následků vlastní špatnosti se povedlo. Vyzvednout někoho ze souboru zvláště by možná bylo křivdou vůči ostatním. Herečky toho neměly tolik jako muži, o to víc zaujaly pohybově ve vtipně řešených kostýmech Zuzany Štefunkové-Rusinové.

Původní hudba inspirovaná „ruskou notou“ (Petr Hromádka) v rozmanitých podobách atmosféru vhodně dotvářela.

Jednoduchou scénu Tomáše Rusína režisérka s invencí zhodnotila. Asi nejvíce zaujalo řešení využívající posed na prosté židličce s opratěmi v rukou, za pomoci osvětlení dovedené k dokonalé iluzi ruské trojky řítící se nekonečnou plání velké Rusi. Když dojde k odhalení podstaty podnikání hlavního „hrdiny“, nitro všech aktérů se ocitá v plném světle. Sezení místních celebrit je panoptikální sešlostí při řetězové konzumaci neodmyslitelné vodky. Všichni přítomní plní obav až k absurdním závěrům

meditují, kým vším může přichozí ve skutečnosti být, co vše se za jeho příjezdem asi skrývá, co vše (a je toho hodně) by mohl odhalit.

Hra slovy v úvodu a závěru je jasně zasazena do ruského kontextu, z celého děje však prosakuje dost samo o sobě pro Rusko a ruského člověka charakteristického. A mnohé, čemu se Gogol dokázal vysmát u svých krajanů, má dosah obecnější, nevyhýbá se jiným národům včetně našich domácích duší a dušiček, ať již mrtvým či živým.

Jaroslav Štěpaník,
www.literarky.parlamentnilisty.cz, 14. 10. 2014

DUCH PŘIDAL TRIKY I KORUPCI NA WALL STREET

Do svého portfolia muzikálových novinek, které dříve uváděli na anglické či americké půdě, přidalo Městské divadlo Brno další položku. V české premiéře nasadilo muzikál *DUCH*, který je adaptací stejnojmenného romantického filmu z roku 1990. Muzikál už prošel světem, ale dosud ho viděly jen čtyři evropské země.

Jevištňní verze *Ducha* vznikla před třemi lety v Manchesteru, titul posléze putoval na londýnský West End a později se objevil i na Broadwayi. Muzikály inspirované celulooidovým uměním či přímo divadelní přepisy filmů nejsou žádnou novinkou. V Městském divadle Brno rádi sahají po takových dílech, kterým cestu ke slávě či diváckému úspěchu klesl nejdříve film. Stačí namátkou připomenout jen v posledních třech letech uvedené tituly jako *Donaha!*, *Mary Poppins*, *Kvítek z horroru* či *Flash-dance*.

Z výše jmenovaných muzikálů se v Brně většinou staly divácké hity a nejinak tomu bude zřejmě i v případě *DUCHA*. Ten ovšem volí jiné prostředky a témata než jeho předchůdci. Vedle dojemné love story, v níž mrtvý Sam ochrání svoji živou Molly a až teprve poté jeho duše dojde klidu, je to nyní také napínavý příběh o korupci na Wall Street a navrch vtípná duchařská fantasy. Zručným scenáristickým (libreto a texty písní vytvořil sám autor

filmového scénáře Bruce Joel Rubin) prorůstáním naznačených žánrů, spoustou technických fines, popově znějící hudby a zběšilého tempa vznikla v Brně zábava, která bude konvenovat nejen romanticky založeným divákům.

Režisér inscenace Stanislav Moša je zkušeným autorem podobných velkých spektaklů. Pro svého *DUCHA* navrch našel ideální spolupracovnici. Scénograf Christoph Weyers vytvořil dvojúrovňovou

scénu, která se lehce promění v rozlehlý loftový byt zamilované dvojice, tunel v metru, přijímací kabinet potřeštěné černošské senzibilky či jenom náznakem mobiliáře v luxusní kancelář bankéřů.

K úspěchu představení přispívají také umné scénické projekce Petra Hlouška a Dalibora Černáka, jejichž promítané videosmyčky jednou velmi dynamizují sborové scény ranní špičky z newyorského Wall Streetu, jindy třeba dokonale sugerují levitující duchy v průsvitném vagonu podzemní dráhy. K tomu připočtete laserové efekty, které rýsují onen tunel do života po životě či závěrečnou cestu Sama k nebesům, nebo třeba vznášející se postavy a vzduchem plující předměty. Na své si tak přijdou i diváci, kterým může dojemný příběh ústřední dvojice připadat místy sladkobolný.

Muzikál *DUCH* se dokáže ve třech hodinách ve standardu populární hudby lehce proměňovat i hudebně. Zní cukrkandlově znějící dueta, ale i svižná čísla s ozvukem jazzu, swingu či černoš-

JEKYLL A HYDE

režie Petr Gazdík

Opět jsme se vrátili na jeviště slovenského Istropolisu v Bratislavě, kde jsme v předchozích letech již několikrát hostovali s našimi inscenacemi. Tentokrát jsme nadšenému obecenstvu odehráli čtyři představení napínavého muzikálu *Jekyll a Hyde*.

foto: jef Kratochvíl

5. – 7. BŘEZNA 2015

ISTROPOLIS, BRATISLAVA

ských gospelů nebo ukázka rapovaného songu. A hudební nastudování živého orchestru je tady už tradičně pod taktovkou Dana Kalouska zážitkem. Svetlana Janotová je černovláška jako filmová Demi Moore a Dušan Vitázek podobně urostlý hezoun jako Patrick Swayze. Mnohem důležitější než lehká typová podobnost s hollywoodskými hvězdami je však jejich schopnost traktovat dojemný tragický příběh až civilně, sympaticky a bez očekávané muzikálové ulepenosti. Oba jsou velmi zkušenými muzikálovými hráči, což ostatně při této show jen potvrzují zpěvem i herectvím.

Jakousi nevěrohodnou nasládllost obešli i při ústřední melodii muzikálu (ale i filmu), tedy při jediném známém hitu večera, kterým je slavná *Unchained Melody* už z roku 1955. Křehký milostný song proslavil Elvis Presley a brněnští inscenátoři jej záměrně jako jediné písňové číslo nechali zaznít v anglickém originále.

Premiéra *DUCHA* měla i jinou devízu. Stal se jí výkon Zdeny Herfortové v roli bláznivé spiritistické podvodnice Ody Mae, která jediná zprostředkovává komunikaci mezi mrtvým Samem a Molly. Herfortová si svou bláznivou a tělkou načerněnou podvodnicí v šíleném etno oblečku užívá s takovou

vervou, že vyvolává salvy smíchu a ovace ještě před děkovačkou. Jde o koncizní, ze řetězu neutřzený a publiku lacině nenadbíhající výkon, v němž herečka přesně dává grimasy, intonační i gestické piruety. Její podvodná věštkyně je k smíchu a přitom nic neztrácí z lidské opravdovosti.

Muzikál *DUCHA* je ovšem dílem celého kolektivu. Nutno pochválit energická sborová čísla šířící nakažlivou vervu z pohybu a nabízející funkční a vynalézavou choreografii Hany Kratochvilové. Pochvalu zaslouží i výkon Roberta Jíchy jako padoucha Carla, či hřmotného a zábavného Ducha v metru, jak jej nabízí Igor Ondříček.

Triky herecké v kombinaci s těmi iluzorními a technickými se ve finále slévají do příjemné zábavy, která vedle emocionálního vkladu pro citlivé povahy nabídne skvělé duchařské uvolnění pro ty otrlejší a rozptýlení pro všechny bez rozdílu. Kouzlí tady divadelní finty, výborné svícení, šlapající muzika a svými výkony zejména všichni aktéři. Není potřeba vyťahovat trochu barvotiskové sdělení muzikálu o všemocné síle čisté lásky. Silný cit tady samozřejmě vítězí, darebáci jsou uvrženi do pekla a živí přihlízející zjistí, že se u toho dá zažít vedle dojetí také hodně životadárné a nikoliv duchařské legrace.

Luboš Mareček,
www.echo24.cz, 23. 10. 2014

GOGOL – NÁŠ SOUČASNÍK

Rozporuplný odkaz Nikolaje Vasiljeviče Gogola bývá nahlížen z rozličných zorných úhlů. Velmi vhodný zvolila původní dramaturgie nedokončeného románu *Mrtvé duše*, kterou vytvořili režisérka Hana Burešová a dramaturg Štěpán Otčenášek pro českou premiéru Městského divadla Brno. V proslulé próze s námětem spekulativního pokusu o podvodně zbohatnutí přesně vyhmátlí bez násilných textových úprav adresnou aktuálnost autorova společensko-kritického pohledu, zasahujícího dnešní poměry v Rusku i sofistikovanější korupční aféry u nás. Myšlenkově varovná a jevištně nápaditá antiiluzivní inscenace staví na výrazné stylizaci a zgroteskňující nadsázce. V poloze kabaretní revue s vyrovnanou hereckou složkou exceluje Michal Isiteník, ztvárňující chameleonského hochštaplerka Čičikova v ostrých přechodech mezi vlastní postavou a funkcí komentátora.

Vít Závodský,
Týdeník Rozhlas, 10. 11. 2014

PRINC HOMBURSKÝ ANEB HRA PLNÁ PROTIKLADŮ

Prostá, nicméně funkční a vlastně polyfunkční scéna je doplněna nanejvýše impresivními světly, černobílými kostýmy ladí s černobílým pojetím postav, ale neladí s civilním a soudobým oblečením vojáků a důstojníků, kteří po celou dobu hry jsou stále na bitevním poli. Soudobé oblečení a soudobá scéna kontrastuje s poněkud archaickou jevištní mluvou. I když překladatel důsledně používal nynější slovní zásobu, ponechal původní verše blankversu z počátku 19. století. Navíc v textu zůstaly některé archaické obraty a rozkošatělé příměry, kontrastující s nadčasovým vyzněním hry a se soudobými kostýmy. Nakonec i samotný závěr hry je plný protikladů a nečekaných zvratů, takže vlastně zůstává na divákovi, aby sám rozhodl, jak hrdina dopadl: Byl popraven nebo omilostněn? Byl hrdina nebo zbabělec? Ale řeknu vám, i když je hra jako každá klasika poněkud rozvláčná, těch dobrých míst má opravdu hodně a závěr je strhující. Nejen herci, ale celý realizační tým MdB podali profesionálně vybroušený výkon.

Vratislav Mlčoch,

www.babocka.vram.cz, 16. 11. 2014

BÝT DUCHEM JE ZVLÁŠTNÍ, ALE I FRUSTRUJÍCÍ POCIT

Posun od lehce vyšinitých typů postav k úspěšnému bankéři na Wall Street zaznamenal obsazením do titulní role muzikálu *DUCH* herec Aleš Slanina. Člen Městského divadla Brno se navíc pro postavu proslavenou ve filmu Patrickem Swayzem učí třeba hrát na kytaru. „Denně cvičím poctivě aspoň hodinu,“ přiznává osmdvacetiletý rodák z Klatov.

Muzikál DUCH byl napsaný podle stejnojmenného filmu z roku 1990. Jak moc z něj vycházíte?

Příběh zůstává samozřejmě stejný, ale film nekopíruje. Ani my s Dušanem (*Dušan Vitázek, který se Slaninou alternuje stejnou roli – pozn. aut.*) se nesnažíme kopírovat Patricka Swayzeho, protože by to působilo akorát tak trapně. Navíc já jsem paradoxně film *Duch* předtím vůbec neznal. Myslel jsem si, že půjde o film *Krotitelé duchů*. (*smích*)

KŘÍDLA 2014/2015

Nejpopulárnější inscenace sezóny (zaškrtněte)

Nikolaj Vasiljevič Gogol / *Mírné duše*

B. J. Rubin, D. Stewart, G. Ballard / *DUCH*

Heinrich von Kleist / *Princ Homburský*

J. Voskovec, J. Werich, J. Ježek / *řezák Barbora*

M. Lingnau, J. van Dongen, K. van Dijk / *Let snů LILI*

Simon Mawer / *Skleněný pokoj*

Matthieu Delaporte, Alexandre de La Patellière / *Jméno*

Stanislav Moša, Ralph Siegel / *Johnny Blue*

Nejpopulárnější herec sezóny

Nejpopulárnější herečka sezóny

Jméno:

Adresa, (e-mail):

Anketní lístek
vhodíte, prosíme, do anketní schránky
u pokladny divadla nejpozději
30. 11. 2015

**Městské divadlo Brno,
Lidická 12, 602 00 Brno**
komerční odd.: +420 533 316 410
e-mail: komercni@mdb.cz

17. BŘEZNA 2015

AUTOR RALPH SIEGEL NA ZKOUŠCE MUZIKÁLU JOHNNY BLUE

A všichni si tukali na čelo, protože *Duch* je přece romantická kultovka. Tak jsem si ho potom pustil asi čtrnáct dní před začátkem zkoušek.

Jak na jevišti řešíte triky a další efekty?

Myslím si, že triky na scéně jsou mnohdy ještě zajímavější než ve filmu, protože je divák vidí naživo. Nechceme ale dopředu nic moc prozrazovat, aby to bylo překvapení. Snad jen to, že divadlo zakoupilo tři speciální lasery a díky nim použijeme úplně novou techniku, která u nás dosud nebyla. Takže budeme létat, vznášet se, procházet zdí nebo dveřmi. Ale jak, to neprozradím.

Jak moc je pro vás tato role náročná?

Hodně, protože skoro neslezu z jeviště. Navíc je to pro mě snad první „dospělá role“, protože zatím jsem hrál většinou lehce vyšinuté typy. Ať už to byl Mickey v *Pokrevních bratřech*, Dafné v *Sugar!*, Kornelius Hackel v *Hello, Dolly!*, Mozart, Jimmy ve *Flashdance*, Anastázius v *Papeže* nebo Pavel v *Dívě Báře*. Tohle je naopak postava z úplně jiného sociálního prostředí, úspěšný bankéř na Wall Street.

Je to tedy pro vás protiúkol?

To asi ne, spíš jsem nikoho takového zatím nehrál. Obnáší to pro mě i jednu velkou výzvu, kterou je naučit se hrát na kytaru. Ještě než se v muzikálu stanu duchem, hraji své přítelkyni Molly na scéně živě jednu písničku. O prázdninách jsem proto dostal od Stanislava Moši email, že pokud už na kytaru nehráji, mám se to rychle naučit. V tom má oproti mně Dušan výhodu, protože je kytarista a u nás už hrál například v *Očisti*. Takže já poctivě denně cvičím a postupně si vytvářím mozoly na prstech. Tak snad je to na dobré cestě.

Chtěl byste být duchem i ve skutečnosti?

Čím víc muzikál zkoušíme, tím víc zjišťuji, že určitě nechťel. Jako duch totiž musím přihlížet situacím, do kterých už ale nemůžu zasahovat a ani je nijak

ovlivňovat. Být duchem je frustrující. Každopádně je to velmi zvláštní pocit, který si na jevišti užívám, ale v civilním životě si ho rád odepřu.

Nechťel byste ani alespoň takto mlčky přiblížit u někoho konkrétního?

To bych chtěl u Vilmy Cibulkové. Ale ani ne tak být duch jako její herecký partner. (*smích*) Mám už pro nás namyšlenou i jednu konkrétní divadelní hru, ale zatím nám ji nikde v divadle nenasadili. Ale třeba se to jednoho dne splní.

V létě jste byl v Londýně. Navštívil jste i nějaké představení na West Endu?

Byl jsem tam týden a viděl jednak úchvatnou činohru *The War Horse*, a pak šest muzikálů:

The Wicked, *Billy Elliot*, *Bodyguard*, *Fantom Opery*, *Miss Saigon* a *Charlie and The Chocolate Factory*. Lístky jsme si vždy poctivě vystáli ve frontě až ten samý den ráno, takže jsme si kolikrát vybojovali i místa do první řady uprostřed. Téměř všechno to byly úžasné zážitky, takže v Londýně jsem určitě nebyl naposledy.

V létě jste se také představil v nejnovějším tanečním projektu ProArt Company s názvem USPUD. Jak jste se k této spolupráci dostal?

S Martinem Dvořákem (šéf ProArt Company – pozn. aut.) jsme už před dvěma lety dělali v Besedním domě inscenaci *Příběh vojáka* na hudbu Igora Stravinského a s brněnskou Filharmonií. *USPUD* byl tedy už náš druhý projekt, který jsme původně připravili pro vilu Tugendhat. Je moc fajn, že choreografie vznikají společně, Martin mi je dělá přímo na tělo a nenutí mě do něčeho, v čem bych se necítil dobře.

Míváte při tanci větší třému?

Nesrovnatelně větší! Navíc jsme byli na jevišti jen ve dvou, já jen v jednoduchém černém kostýmu, takže se za nic neschovám. Tanec je úplně jiný styl jevištního vyjadřování, než děláme v muzikálu. Ale je výborné, že si můžu takto odskočit jinam a nezakrnět. A tak trochu paradoxně jsem se za více méně taneční roli v muzikálu *Kočky* ocitl za loňský rok v širší nominaci na Thálii. Tak to mě hodně překvapilo.

Odkdy tancujete?

Od svých sedmi let, kdy jsem nastoupil do folklórního souboru Púčik. Tam jsem vydržel až do osmnácti, tedy i přes svoje studia na konzervatoři a hostování v Městském divadle Brno. Začal jsem hrát vlastně už ve čtrnácti díky konkurzu do *Koločavy*.

Lenka Suchá,

Brněnský deník, 14. 10. 2014

Petr Gazdík připravil pro pacienty Masarykova onkologického ústavu krátké vystoupení.

Na Žlutý kopec v Brně, kde onkologický ústav sídlí, přijela zaspívat také Viktória Matušová.

Pacienti i zaměstnanci MOÚ zaplnili vstupní halu Švejda pavilonu.

Naši herci se na Žlutý kopec zase brzy vrátí, aby potěšili nemocné i jejich opatrovníky.

Synové Johany Gazdíkovej úspěšně hostují v muzikálu Let snů LILI pod režijním vedením Petra Gazdíka.

Hlavní role v muzikálu Jekyll a Hyde si v sále bratislavské Istropolis zahráli pánové Petr Gazdík a Dušan Vítáček.

V maskárně Domu odborových služeb jsem u matného zrcadla zastihl Janu Musilovou.

U bufetu se občerstvovali Milan Němec, Andrea Březinová a Svetlana Janotová, nemohl chybět ani Petr Gazdík.

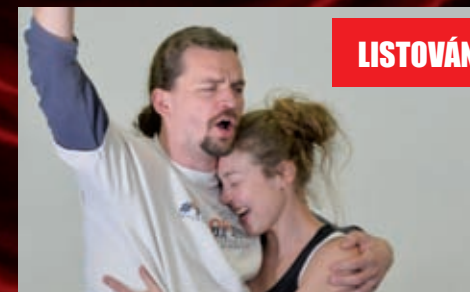
Alena Antalová a Petr Gazdík se vypravili do domů seniorů v Rajhradě a v Modřicích, aby dámám předali kytičku, dárek od firmy Carmen flora.

V Rajhradě navštívili Akátový dům.

V Modřicích se podívali do Domova pro seniory.

Na zkušebnách se aranžoval muzikál Johnny Blue.

A v Divadelním klubu se mezitím slavila premiéra komedie Jméno.

Viktórii Matušovou podpořila na premiéře rodina ze Slovenska.

Pánové Petr Vít a Azar Abou zahráli na vernisáži výstavy v galerii Milana Zezuly.

Výstavu Bohuslavy Olešové nazvanou Princip neurčitosti uvedl Jaroslav Hamža.

PARTNEŘI DIVADLA

MEDIÁLNÍ PARTNEŘI

Echo24.CZ

JOURNALISM CAN NEVER BE SILENT

DOKOŘÁN DUBEN 2015 Městské divadlo Brno

Ředitel:

Stanislav Moša

Lidická 16, 602 00 Brno

Tel.: +420 533 316 320

Tel./Fax: +420 533 316 410

www.mdb.cz

Šéfredaktor:

Jef Kratochvíl

Tisková mluvčí:

Lenka Pazourková

Grafická úprava:

Petr Hloušek,

Petr Konečný

Lidická 16, 602 00 Brno

Periodikum registrováno

pod číslem MK ČR E 12150

203. číslo

Vydalo MdB za finanční podpory

Ministerstva kultury ČR

Uzávěrka: 10. 3. 2015

Náklad 7 000 ks

Titulní strana:

Satana

z inscenace Johnny Blue
kresba Andrea Kučerová

STRÝČEK VÁŇA

15. dubna 2015
na Činoherní scéně

božská každodenní komedie obyčejných lidí

Profesor Serebrjakov a jeho krásná žena Jelena přijíždí na venkovský statek a vše je náhle jinak. Jeho oddaný příbuzný, který celý život dře na statku, aby se ctihodný profesor mohl zabývat pouze vědeckou činností, zjistí, že jeho celoživotní úsilí a námaha přichází vniveč. Profesor není ani ctihodný, natožpak vědecká kapacita... Herecký koncert pro Viktora Skálu coby zhrzeného strýčka Váňu, kterému zdatně sekundují Zdeněk Junák, Petr Štěpán, Ivana Vaňková a mnozí další.

MUZIKÁL - hudba **RALPH SIEGEL**

Scénář a režie **STANISLAV MOŠA**